

Viktoriin kámen

Noční Praha byla plná světla, zviditelňovaly pasáže, podloubí i oblouky mostů. Nekonečné proudy cizinců se jako řeka valily tam a zpět po dlážděných ulicích. Proplétaly se mezi troubícími auty na Václavském náměstí. Jenže Praha nejsou jen světla a turistické obchůdky nebo restaurace otevřené do brzkých ranních hodin. Praha jsou také temná zákoutí, kde lampy často nesvíí a lidé tam chodí málo i ve dne.

„Pro Boha, copak v tomhle městě nejsou žádní lidi? Běhám tu už dobrou půl hodinu a nikde nikdo.“

Michaela měla pocit, že se jí lýtka každou chvíli musí odpoutat od zbytku těla na protest proti neustálému běhu. Boty, které měly podpatek cca 15 centimetrů, ji tlačily na malíčích a tolerovala je jen pro to, že vypadaly dokonale. Plíce měla v jednom ohni a v hlavě jí burácel neodbytný strach.

Kdy k tomu vlastně došlo? Šla jenom domů z práce, proč ji chtěl ten divnej chlápek nacpat do auta? Ani nevěděla, jak se z toho pevného sevření dostala. Teď ho cítila pořád kousek za sebou, jako by ho táhla na provaze. Kličkovala uličkami a snažila se dostat někam mezi lidi, ale zatím se to nedařilo, až na pár bezdomovců nepotkala vůbec nikoho.

„Už nemůžu, už to prostě nedávám.“ Zastavila se a doslova zavěsila své unavené tělo na pouliční lampu. Každé nadechnutí tolik bolelo, jako když se krkem prořezává rezavý nůž.

Uslyšela za sebou pomalé kroky. Pronásledovatel věděl, že už nemusí spěchat. Její vyčerpání muselo být doslova hmatatelné. Sesunula se odevzdaně na zem a sáhla do krabičky pro cigaretu. Po pravdě řečeno si ani trochu nedokázala představit, že by si ji zapálila. Její dýchací trubice musela být menší jak špendlíková hlavička. Věděla, že jakmile vdechne něco jiného než kyslík smíchaný se smogem z ulice, udusí se.

Byl to spíše zvyk. Takové nutkání, jako když si jdete po jídle vyčistit zuby. Nebo poslední demonstrace odvahy, kterou zahlédla mizet kdesi za rohem asi někde tam, kde nechala plíce.

Pronásledovatel přišel až k ní. Těžké černé boty byly dost špinavé od bláta na to, že déšť byl v tomhle městě viděn za poslední dva měsíce jen v televizi.

Zvedla hlavu a podívala se do tváře osvětlené mžikavým světlem z lampy. Nebyl to hororový výjev. Měl oholenou tvář, úzké rty a hranatou bradu. Prostě vzezření průměrného chlápka, ale jeho oči byly děsivé, červené kroužky lemovaly temně černé duhovky. Bylo to jako koukat do krvavého prázdna.

„Co po mě chceš?“ zeptala se klidněji, než by čekala, a chraplavěji, než byla zvyklá.

Muž se rozesmál, což bylo poněkud šílené. „Sakra opravdu má tak divný zuby?“ pomyslela si, když viděla jeho zbroušené prodloužené špičáky. Nu asi jeden z těch magorů. Nejdříve si nechají zbrousit zuby, pak potetovat celé tělo, a to komplet celé, pod kůži nacpat implantáty a do všech koutů sebe sama nastrkat náušnice. Nakonec si začnou říkat hadí muž či lidská ještěrka, ale pro ni to byly prostě jen magoři.

„Neboj se, zlatíčko, všechno se dozvíš velmi, velmi brzy.“ Naklonil se k ní. „A opravdu k ní čuchal?“

„Ale já, já bych od tebe chtěl jen trošičku.“

„Ber ji a jdeme.“

Byl tu někdo další, ale na toho pořádně neviděla, protože jí ten očichávač bránil ve výhledu.

„No tak třeba jindy, zlato, dobrou.“ opáčil habán a Michaela cítila, jak jí do obličeje narazil zřejmě buldozer, který ji odvezl do hlubokého bezvědomí. „Umřu.“ To bylo asi to poslední, co jí proběhlo hlavou, vzalo za ruku vědomí a zmizelo to někudy zadem.

„Ještě jednu Bene.“ Elizabeth si objednala už asi čtvrtou sklenici toho nejlepšího Absinthu, co se dal sehnat na téhle polokouli, a dál se věnovala pozorování lidí v baru. No lidí tu bylo opravdu pomálu. Trochu více černých rudým kruhem orámovaných očí, než bylo zdrávo.

Pár rockerů se trhavě pohybovalo na parketu při hudbě kapely, která byla prý hodně cool, ale hodně málo poslouchatelná. Nikdo už se nepozastaví nad Mozartem, Bachem, či uklidňujícím zvukem klavíru. No dobře, ani Nightwish, jak se zdá nikoho nenadchne.

Kapela pěla cosi o matce, která snědla krávu pro slávu svého syna, který si každý odpoledne oblékl na hlavu trenky a šel se zkusit vykálet do létacího hrnce.

Ještě že jí nedělalo problém prostě vypnout a nevěnovat tomu pozornost. Bedlivým pohledem sledovala dění kolem.

Barman naléval jednu krvavou Mary za druhou. Bylo hned poznat, kdo ze zákazníků je člověk. Nemusela mu ani vidět do očí a ani by nemusela cítit jeho pach. Žádný z upírů, co sem chodí, by si nikdy neobjednal Krvavou Mary. Pokud by ovšem nebyla tak osmnáctiletá a podávala by se na gauči při teplotě 37 stupňů. Nahlásit tento nápoj na baru jako předmět konzumace znamenalo v překladu. „Jsem upírofil, pojď si kousnout.“

Elizabeth si zapálila cigaretu a přijala od Bena pití.

„Dneska je tu nával, aby se nestal nějaký průser.“ řekl starostlivě Ben a obrátil se k tmavému koutu, kde si právě jeden z upírů dával pozdní večeři v podobě brýlaté černo vlásky. Elizabeth stočila pohled tím směrem. Vzduch kolem ní se rozvlnil a pokračoval přes dav až k upírovi, k němuž se donesl jako nepříjemně brnivé zavrčení, které ostře projelo jeho tělem. Okamžitě oddálil rty od krku dívky a bojovně s vyceněnými zuby střelil pohledem po Elizabeth.

Většinou všichni věděli, že ona má jediné, a to přísné a neporušitelné pravidlo. Lidé se tu nezabývají a ani nekonzumují. Všichni věděli, že ona sama je dost starý upír na to, aby každého, kdo se jí postaví do cesty, rozerval na kousky. Pár už to zkusilo a mezi upíry kolovaly doslova pohádky o tom, co se jim stalo.

Elizabeth byla jiná, nežli ostatní upíři. Hnědé vlasy, které se místy zdály mahagonové, jí splývaly po zádech v elegantních vlnách a rámovaly snědší pleť, nežli měli ostatní nemrtví. Rysy měla jemné, pod klenutým obočím zářily zelenohnědé oči obklopené závojem černých dlouhých řas. Mírně vystouplé lícní kosti tvořily dokonalou křivku vedoucí k svůdným rtům.

Většina upírů těžko skryla černé stíny pod očima a ve tvářích. Možná to bylo proto, že se ostatní upíři živili lidskou krví. Někteří rovnou od zdroje, jiní pomocí nemocničních zásob, a někteří dokonce konzumovali krev zvířecí. Elizabeth lidskou krev nesnášela. Už její zápach jí kroutil útroby. Pila krev nejsilnější ze všech. Trocha té krve stačila na několik dnů. Byla to krev andělská.

Andělů se na zemi potulovalo hodně, stačilo jen vědět, kde hledat a komu zaplatit.

„Co sakra chceš?“ zasyčel upír, jako by mluvil s dívkou ve svém objetí a ne s někým, kdo sedí přes půl baru a dvě řvoucí reprobedny daleko. Ostatní upíři ztuhli a soustředili se jejich směrem. Čekali, co se bude dít a zda nebude nutné bar rychle opustit.

Elizabeth naklonila hlavu na stranu, nadzdvihla pravé obočí a on mohl jasně vidět, jak se její zorničky roztáhly po celé duhovce do neproniknutelné černi, a do ní se po obvodu vlévala rudá krev, která prázdnotu temných duhovek obkroužila až na jednu kapku, jež skápla do středu.

Nemusela ani promluvit, vzduch kolem ní se znovu zachvěl a zastudil.

Upír okamžitě dívku propustil i s řádným vymazáním paměti. Hodil na bar zmuchlanou bankovku a chvatně podnik opustil.

Ben se usmál. „Že se starám.“

Elizabeth se na něho podívala a všechna zloba z tváře byla tatam. Černota se stáhla do středu a duhovky nabraly opět příjemně zelenohnědou barvu.

„Kdybych věděl, že pokud se stanu upírem, budu tak super, jako ty. Udělám to.“

„Není o co stát, Bene, dám si ještě jednu,“ řekla tak mile, až by nikdo nevěřil, že před chvílí byla schopna opravdu ošklivě a bolestivě zabít. Pro jistotu se ještě rozhlédla po baru, kde se všichni přítomní už zase věnovali svému.

Benjamin, tak se barman jmenoval, ale k smrti nenáviděl, když mu tak někdo řekl. Byl jediný člověk, kterého kdy zaměstnala. Pamatovala si, jak přišel k ní do baru jako totální upírofil. Nechal by se i zabít pro větší slávu dokonalých upírů.

Tenkrát odešel z baru v doprovodu velmi hladové upírky, její myšlenky nemusela ani slyšet, aby věděla, že za prvním rohem toho chlapce zabije. Rozhodla se ho sledovat, a když už si upírka dávala do nosu, přikradla se k nim. Uchopila ji za krk a odtrhla ji od blednoucího chlapce. Mrštila s ní o zeď, ale upírka se rychle vzpamatovala a v první chvíli chtěla na Elizabeth zaútočit. Jenže upíří poznají, kde je šance vyhrát a kdo je tu Alfa.

„Pojď, ošetříme ten krk a pak tě nechám odvézt domů.“ Jenže si povídali a povídali a Benjamin ji upoutal svým vyprávěním o matce, která příliš pije, otčímovi který z něj chtěl mít nejlepšího fotbalistu. Zatím co, on chtěl jen psát a kreslit komixy o upírech a vlkodlacích. Byl to prostě jen nešťastný samotář, který hledal místo, kam by zapadl. Tak mu nabídl byt nad barem, práci a své přátelství. Což nebylo zrovna málo.

Ben zakroutil hlavou nad tím, jak rychle do sebe obrátila panáka, a otočil se pro další láhev.

Musela co nejrychleji zapít tu pachut' lidské krve, která jí vzkypěla v ústech už jen z pohledu na upírovy krvavé rty, se jí udělalo špatně.

„Určitě nebude moudré ji zrovna do toho zatahovat.“ zaprotestoval anděl, ale dobře věděl, že jeho protest nebude brán v potaz.

„Je to nejlepší a jediné, co se dá udělat. Ona ti musí pomoci, sám to nezvládneš.“ Mocný hlas se rozléhal prázdnotou a zněl neoblomně a přísně.

„Dobrá tedy.“ Anděl pokorně sklonil hlavu, povstal, roztáhl šedá křídla a odebral se na zem.

Jak dlouho tam nebyl? Tedy nebyl ve skutečné podobě. Nepočítá se lehký opar plující v závěsu osoby, ke které byl přidělen jako strážce. Snad pár desítek let, či možná déle?

V mysli si vybavil tu jedinou osobu, kterou v této chvíli potřeboval najít.

Mraky pod ním se rozestoupily nad světly pouličních lamp ozařujících starou Prahu. Neslyšně se snesl na střechu jednoho z domů, ukryl křídla a seskočil do jedné z tmavých uliček.

„Fuj. Opravdu jsem tu dlouho nebyl.“ povzdechl si se znechucením nad hromádkou odpadků odpočívajících jen tak u kraje chodníčku. Uhladil dlouhý kožený kabát a vydal se směrem, odkud k němu doléhala příšerná hudba. Po pravdě to znělo, jako když někdo zvrací do rytmu něčeho nerytmického.

O pár kroků a tři bezdomovce dál se před ním rozsvítil nápis „Hrobka“. Anděl se usmál a zavrtěl hlavou.

„Jak tematické.“ Moc si nevěšmal páru upírů, kteří na něho hleděli od vchodu, a vešel dovnitř. „A sakra.“ Co se týkalo upírů, časy se moc nezměnily. Bylo tu velmi mnoho hladu. Možná si měl svůj vstup rozmyslet. Před návštěvou stylu „Překvapení jsem tu“, měl použít telefon.

Anděl byl nadpřirozená bytost a jeho síla byla nadlidská, ale proti upírům, proti tolika upírům neměl šanci. Snažil se tedy tvářit co nejvíce nepoživatelně. Dělal, jako by neviděl ta mnohá ústa, ze kterých div neodkapávaly sliny, a rozhlédl se po baru.

„To si dělá prdel!“ Elizabeth pomalu položila sklenici a nevěřičně hleděla na muže ve světlých džínách, bílé košili a dlouhém koženém kabátě. Jeho šedé oči se rozhlížely kolem.

Naposledy, když ho viděla, a že to bylo už sakra dávno, měl světle hnědé vlasy téměř až po pas. Teď byly krátké jen k bradě a spíše frajersky neupravené. Hezké. Jenže upírům, kteří se kolem něho seskupovali, se nelíbily jeho vlasy. Ta jeho vůně zaplnila celý bar. Dokonce i ona měla pocit, že by snesla kapičku.

Neuvěřitelnou rychlostí se k němu vrhla a chytila ho za předloktí. „Všichni ven!“ zavrčela se zlověstným pohledem a vyčeněnými zuby. Upíři chvíli zaváhali, ale uposlechli a za pár minut byl bar téměř prázdný.

„Ahoj Amitiel.“ usmál se šibalsky anděl.

„Jdeme do kanclu. Máš to tu na povel, Bene,“ řekla, aniž by z anděla zpustila oči.

Ani se nenadál a už ho táhla do místnosti za barem.

„Co tady sakra děláš?“ zeptala se našťvaně.

„Neviděli jsme se přes dvě stě let a takové přivítání?“ odpověděl otázkou anděl a začal pomalu obcházet po místnosti a zkoumat vybavení. Kancelář byla vytapetovaná na třech stěnách bílou tapetou s černým vzorem jakýchsi klikyháků a jedna strana byla vymalovaná stejnou červenou barvou, jakou měl koberec na zemi. V místnosti nebyla žádná okna, když nepočítal malý světlík u stropu. Byly tu dveře zřejmě do soukromého bytu a pár polic plných knížek. Malý bar, prosklený kulatý stůl umístěný mezi dvěma křesly z bílé kůže a uprostřed mahagonový stůl s vyřezávanými boky a dvě kancelářská, však velmi pohodlně vypadající křesla. Za stolem téměř zcela zakrývala červenou zeď velká skříň plná poliček s knihami a historickými předměty, mezi něž patřil i diadém se zeleným smaragdem, který si dobře pamatoval jako doplněk k šatům z oslavy narozenin Ludvíka XVI. Ten večer ji vlastně opustil.

„Co sis sakra myslel? Vpluješ si sem jako sachr do koncentráku, všichni tam venku jsou pěkně nakrknutý. Kdybych tady nebyla, roztrhali by tě na kousky a z toho tvého parádního kabátku by si udělali ubrousky na utření pusy.“ Odfrkla si a zasedla za velký stůl do koženého křesla.

„Jsem rád, že máš o mě starost.“ Anděl se stále usmíval tak, že i Elizabeth vykouzčila na své tváři drobný úsměv.

„Proč jsi sem vlastně přišel Azraeli?“ zeptala se teď už poněkud klidněji.

„No jde o to.“ Anděl vstal a posadil se na stůl. Pohrával si s perem, které tam našel.

„Mám svěřence a potřeboval bych tvoji pomoc.“ Strašně mu to slušelo. Je to možné, že za ty spousty let, co ho neviděla, docela zapomněla na to, jak moc je hezký? Bylo to jistě těmi vlasy. Kdysi dávno, když ho poznala, vypadal jako skutečný anděl. Jemná pleť, dlouhé vlasy, skoro blond, šedé oči, které jako by spolily všechnu dobrotu světa. Dnes už to byl někdo jiný. Vpředu delší vlasy mu padaly do dokonale rovného čela, měl světlé lehce klenuté obočí nad jasnými šedými očima v záplavě hustých řas. Na muže až nepřirozeně rovný malý nos a z oblých linií lících kostí se sbíhal oblouk k bradě. Měl jemně vykrojená ústa se svůdně větším spodním rtem, která uměla vytvořit tak krásný úsměv. Ve tváři měl prožitých tisíce let, ale přesto byla tak krásná, že by mohla zabrat titulní stranu kdejakého módního časopisu. Měl rozložitá ramena a pod košilí, která mu obepínala tělo, bylo jasně vidět pevnou oblinu každého svalu. Opravdu kus. „Kus vola,“ řekla si na konec, když si uvědomila, že sem vešel jak večere na objednávku.

„Budu hádat. Proměnili ji nebo jeho v upíra?“ Opřela se v křesle a natáhla si nohy ve vysokých botách se stříbrnými přezkami na stůl.

„Velice vtípné, ale ne. Moje svěřenkyň je tak trochu jiná.“ chvíli se odmlčel a pokračoval.

„Ona je Elementál.“ Elizabeth se na něho nechápavě podívala.

„Jakej mentál????“ Odložil pero a promnul si spánky.

„Elementál, vládne živly, je to tvor, který čerpá sílu z vody, vzduchu.“

„Hele, hele. Já vím, co jsou to živly. O elementálech jsem slyšela, ale to už je dávno. Byly to mytické bytosti. Mluvílo se o nich v Keltských bájích, ale nikdo je nikdy neviděl.“ Matně vzpomínala na řeči, které slyšala o lidech, kteří uměli ovládat vodu nebo vzduch. Čerpali z nich energii, no a tak trochu i čarovali.

„No tak ona je ten nejposlednější z posledních. Poslali ji sem, aby byla v bezpečí před Dantem. To je upír, který zjistil, že pokud Elementál zemře, jeho síla přejde na jiného z Elementálů, a ten se tím stává silnější. Taky zjistil, že pokud vypije krev z jednoho z nich, vládne sice jen chvíli, ale vládne tou silou, kterou vládl on. Čím silnější byl, tím déle může Dante nebo jakýkoli upír využívat živly. Kdyby se mu podařilo získat moji svěřenkyň, stal by se neporazitelným. Pokud ne navždy, tak na hodně, hodně dlouho.“

Elizabeth pořád nechápala, kdy že se připojila k tomuto nic neříkajícímu rozhovoru. „Já jsem asi úplně mimo ale, vůbec nevím, o čem mluvíš. Kdo ji sem poslal, odkud a kdo je Dante?“ Lítostivě se na něho podívala a sklouzla pohledem k balíčku na stole. Dobře znala každého upíra, který by mohl být hrozbou pro její existenci, a dobře věděla, že žádný z těch byť trochu přicházejících v úvahu nevráždil žádné Elementály. Všichni vedli své obchody a pořádali společenské akce a někdy poněkud neskrytě vraždili. Jiní se ukryli pod zem a totálně se oddělili od modernizovaného světa. Ale Dante? Ne, to by věděla.

„Je to jednoduché. Jsem strážce a musím tuhle dívku dostat do bezpečí a domů. O Elementálech se mluvílo, protože to byla ona. Byla ještě velmi mladá ve svých prvních životech, a tak měla v povědomí, že je jiná, a také uměla částečně své schopnosti užívat. S postupem času a s každým novým životem, který tu prožila, její schopnosti slábly, až usnuly docela. Musíme je vzbudit, ale nejdříve ji musíme dostat domů.“

„Vzbudit? Proč?“ Pořád jí jaksi unikal smysl.

„Dante je velmi silný upír, není z tvého světa, ale se silou všech Elementálů by mohl ovládnout všechny světy a zničit je. I tenhle, Elizabeth.“ dodal ustaraně. „Pokud dokážeme v Michaele vzbudit její pravé já, může nám být nápomocna při Danteho likvidaci. Musíme ho zastavit pro dobro všech světů a obávám se, že bez tebe to nedokážu. Svět, ve kterém žije, se mu podařilo zničit téměř bez schopností. Pokud mi pomůžeš, zachráníš toho mnohem víc, co je v nebezpečí.“ Elizabeth se zaujetím rozbalovala hnědý papír z balíčku, který našla na stole, vypadalo to, že Azraela vůbec neposlouchá, ale on dobře věděl, že upíři zvládnou víc věcí pohromadě, a to se stoprocentním naplněním.

„Mohl by zničit všechno a všechny. Ta dívka má v sobě moc všech Elementálů, kteří kdy žili. Potřebuju, abys mi pomohla ji ochránit, dovést domů a zabít toho upíra.“ Elizabeth vzhledla od pomalého odtrhávání lepicí pásky z další vrstvy papíru.

„Nechceš toho opravdu moc! Když vezmu v potaz, že jsme se nerozešli zrovna v dobrém. No, když si tak zavzpomínám, nechal jsi mě ve štychu, když ti tvůj tatík nabídl zpátky tvůj flek.“ podotkla a pokračovala v práci.

„Poslouchej Liz, potřebuju alespoň jednoho silného upíra na své straně. Nebyli jsme tak špatná dvojka kdysi. Věř mi, že jsem tě nechtěl opustit, ale měl jsem k tomu hodně vážné důvody.“

„Povídej.“ sepnula ruce a opřela si o ně bradu.

„Co?“ zeptal se udiveně.

„No ty důvody přeci. Hrozně mě zajímá, proč jsem se probudila v tom malém hostinci a na stole měla vzkaz: Promiň, ale musím se vrátit.“

„Jo tohle.“ odmlčel se, aby zvolil slova. „No možná, až tuhle akci skončíme, tak si v klidu sedneme u šálku horké kávy a probereme to.“ Doufal, že to nebude muset rozebírat právě teď. Elizabeth se na něho podívala a bylo vidět, že se rozhodla. Azrael věděl, že by ho nenechala ve štychu stejně dobře, jako to věděla ona. Býval jejím andělem a to, že nezvládl upíra, který ji proměnil, není jeho chyba. Upír, co ji změnil, byl outsider a udělal ji špatně. Nebýt Azraela a jeho krve byla by z ní vysušená mumie odpočívající hned vedle černého uhlí. Znala hodně andělů. Padlí nebo hlídači, co se zbláznili, když jejich svěřenec zemřel v době, kdy ještě nepřišel jeho čas, nebo prostě ti, kterým se nechtělo pracovat pro nejvyššího, a dezertovali. Platila jim za krev, ale pokud by za ní přišli se sebevražednou misí, poslala by je do háje. V lepším případě. Azrael byl však jediný, který pro ni znamenal víc, než kdokoli jiný.

„Co je to?“ zeptal se a ukázal na knihu vázanou v červené kůži se zvláštním znakem na deskách.

„My tomu říkáme knížka. Neznáš? Pokud vím, tak tvůj taťka taky jednu má, říká se jí Bible,“ poučila anděla jízlivě. Zaměřil svůj pohled na znak, který tak dobře znal.

„Kupodivu vím, co jsou to knihy, ale co je tohle za knihu?“

„Tak to nemám tušení, asi jeden ze zákazníků. Občas pošlou nějaké okultní a podobné knížky.“

Azrael se díval, jak otáčí knížku v dlaních.

„Tak si ji schovej na potom a pojď. Opravdu není času nazbyt.“

Vložila knihu do tašky, kterou měla na zemi vedle křesla, a popošla s ní k velké skříni.

„Kam přesně jdeme?“ zeptala se a začala vyťukávat kód na klávesnici ukrytou za zlatou skříňkou vykládanou malými rubínky.

„No tak trochu mimo tuhle realitu,“ řekl Azrael trochu přidušeně.

„Jak starý je ten upír?“ Zavrtěním hlavou zareagovala na předešlou odpověď a zeptala se, aniž by odtrhla svou pozornost od vyťukávání nekonečné řady čísel.

„Nejstarší?“ ozvalo se po krátké pauze.

„Škoda. Poukazy na rakve jsem vyčerpala minulý týden. Pohřeb si budeme muset zaplatit sami“ Teď už se otočila. Možná i chtěla říct něco jiného, ale to něco zřejmě nenašlo tu správnou cestu ven, nebo chtěla být na anděla slušná, a tak raději neřikala vůbec nic. To však neznamenalo, že není více méně rozladěná. Dvě stě let, neviděli se snad dvě století nebo více? Zmizel v podstatě bez vysvětlení, bez rozloučení. Probudila se sama v prázdném pokoji, pár hodin čekala. Nakonec ho pár let hledala, nežli jí došlo, že je sama a že on se už nevrátí. Ta otázka proč ji trápila několik desetiletí, jenže když žijete prakticky věčně, věci, které pro obyčejného člověka znamenají největší důležitost, se pro vás stanou zasunutou vzpomínkou na zapomenutém zaprášeném místě vaší hlavy.

No a před pár minutami vplul do jejího baru a ona mu už zase zobe z ruky. Místo omluvy v obálce s poukazem na velmi drahý zájezd ji bere na sebevražednou misi na přivítanou? Bože, tenhle anděl se ti opravdu povedl, pomyslela si. Otevřela skříň a Azrael vykulil oči. V dost rozlehlém prostoru byly snad všechny zbraně od dob dinosaurů. Na chvíli si odskočila někam do zadní místnosti a za chvíli byla zpátky převlečená do černého tílka a kožených kalhot. Potom si začala vsouvat do bot dlouhé stříbrné dýky, přes kalhoty zapnula pás s hvězdicemi, pouzdry na zbraně a zásobníky, další dýku upevnila do pouzdra na stehně a na záda připnula pouzdro se stříbrnou katanou. Nakonec sáhla pro berettu.

„No oni tam zrovna tohle neznají.“ opáčil Azrael.

„No a? Já je seznámím.“ podotkla.

„No, ono bychom tak nějak neměli zasahovat do jejich ...“ Nevěděl, jak to podat tak aby ho nezastřelila.

Vzdychla, vrátila střelnou zbraň na její místo, smutně se zadívala na krásně urovnané granáty a šípy s výbušnými hroty.

„Už je to lepší?“ zeptala se a anděl s úsměvem přikývl.

„To je moje holka.“ Přijal její tichou nabídku, když odstoupila od skříně, a začal se také trochu zásobit.

Pár pěkných dýk, rovněž pouzdro s katanou na záda, vystřelovací dýky do rukávů a na krk si zavěsil velký kříž.

„Nezačneš si do kapes cpát česnek, že ne?“ zeptala se ho a nevěřicně se na něho dívala.

„Dobře víš, že tohle na nás neplatí, a navíc to ani není stříbrný, je to nějaký aušus, kterej jsem našla na baru.“

„To mám jen z principu.“ odpověděl nevrle, jako by mu právě řekla, že Ježíšek není. Zavřela zbrojní sklad, vzala z věšáku černý kabát s kapucí, přehodila si tašku přes rameno a odebrala se ke dveřím.

„Co to sebou ještě táhneš?“ zeptal se.

„Něco málo alkoholu a tu knížku.“

„Opravdu s sebou chceš táhnout knížku?“

„Jo, nikdy nevíš, kdy se bude hodit.“ V duchu doufala, že se na onom místě nezdrží tak dlouho, aby stačila knihu vůbec otevřít. Jenže Azrael měl v očích takový těžko čitelný výraz, řekla by, že se chystá něco říct a neví jak, ale jen dodal:

„Obávám se, že na čtení nebudeš mít čas. Ale jak chceš.“ Připadalo jí, že anděl je více méně našťvaný, že si dovolila vzít s sebou něco, co by ji zabavilo ve chvílích, kdy on bude spát nebo jí poleze na nervy, ale hodila to za hlavu a vyrazila ze dveří kanceláře. Za barem v prázdném klubu porovnával Ben sklenice. Hodila po něm klíče od baru.

„Máš to tady na starost, než se vrátím. Tak ať to tu nenajdu v troskách.“

Ben klíče obratně zachytil, a než stačil cokoli namítnout, viděl už jen lem kabátu, který jen tak tak stihl uniknout ven ze dveří, než se zabouchly.